

извикалъ още отъ длечъ : „Добро утро, свате ! За многая лѣта !“ И захваналъ да са изкачва по сѣлбата.

— Далъ ти богъ добро, свате ! рѣкалъ дѣдо Либенъ сухо.

— Какъ живѣешъ, какъ са поминувашъ ? Охъ, уморихъ са, да го земе дяволътъ ! А дѣ е моето зетче ?

— Сега ще да дойде.

— Хаджи Генчо сѣдналъ и захваналъ да разгледва дѣда Либена съ голѣмо внимание. „Ти, свате, рѣкалъ той, днеска нѣмашъ кефъ : — види са, че си сѣннувалъ лошава сѣница . . . Послушай, байо Либене, какво ща да ти кажа . . . Охъ, уморихъ са, като старо куче . . . Не можете ли да ми дадете малко отъ старото винце да си погѣлтна . . . Охъ, уморихъ са. И Хаджи Генчо приготовилъ устните си и захваналъ да са облизва.

— Не, Хаджи, азъ нѣма вече да точа